

Arrest

nr. 180 396 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 september 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 1 maart 2016 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster beroept zich op het feit dat zij door haar echtgenoot (dhr. B. N. F. (...) – R.R. xxxxxxxxx) verlaten werd en dat zij zich in Spanje zonder enig bestaansmiddel bevond en geen andere mogelijkheid had dan naar België te komen waar zij door haar zuster Mina zou worden opgevangen.

Echter, het administratief dossier bevat geen objectieve elementen die deze bewering ondersteunen. Bij een administratieve controle d.d. 17.09.2011 door de verkeerspolitie, werd het hele gezin samen aangetroffen. Bij deze controle leggen betrokkenen een voorlopige huurovereenkomst voor, op hun beider naam, voor een appartement in de (...) te 2020 Antwerpen, geldig voor drie jaar en opgesteld op 01.07.2010.

Bovendien vermeldt het paspoort van betrokkene, dat werd uitgegeven door het Marokkaanse consulaat te Brussel, op datum van 23.01.2012, als adres eveneens de (...) te 2020 Antwerpen. We stellen dus vast dat op basis van de informatie beschikbaar in het administratief dossier, dat betrokkenen samen naar België zijn gekomen en ook in België een gezinscel vormden. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voor dat deze vaststelling zou kunnen tegenspreken. Het blijft bij de loutere verklaring dat haar man haar verlaten heeft. Betrokkene legt geen enkel stuk voor ter staving van deze bewering. Een loutere verklaring kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering van betrokkene dat zij in Spanje geen bestaansmiddelen meer had en hier in België wordt opgevangen door haar zus, stellen we vast dat het hier weerom gaat om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enige vorm van bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot haar zus stellen we vast dat betrokkene enkel haar voornaam verschaft, dit is niet voldoende om aanvaard te worden als een bewijs van verwantschap. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in het land van verblijf (in casu Spanje) te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene enkel een schoolattest voorlegt voor het schooljaar 2013-2014. Betrokkene toont dus niet aan dat haar zoon tot op heden schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat ze niet de nodige financiële middelen heeft om op en neer te reizen naar Marokko, laat staan om de kosten van verblijf aldaar te dekken. Echter, we stellen vast dat hier weerom om een loutere verklaring gaat die niet wordt gestaafd door enige vorm van bewijs. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar zus, bij wiens gratie zij tot op heden zou leven, niet kan instaan voor deze kosten. Volledigheidshalve merken we op dat het voorgelegde paspoort van betrokkene een uitreisstempel met het vliegtuig bevat en dit op datum van 21.06.2014. Het paspoort van haar zoon bevat naast dezelfde uitreisstempel ook een uitreisstempel met het vliegtuig op 09.05.2012. Dit toont aldus aan dat betrokkene wel degelijk over de financiële middelen beschikt om een vliegtuigticket te kopen. Bovendien dient betrokkene niet noodzakelijk terug te keren naar Marokko maar kan ze ook terugkeren naar Spanje waar ze over een legale verblijfstitel beschikt, die op datum van 06.02.2014 verlengd werd tot 05.02.2019. Het staat betrokkene tenslotte om voor haar terugreis een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie

van haar verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er zich geen enkele tegenindicatie zou manifesteren in verband met haar gedrag dat een gevaar zou kunnen opleveren voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat ze geen enkele strafbepaling overtrad zodat er evenmin een strafonderzoek tegenover haar hangende zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene werkwilleg zou, dat ze zou kunnen werken om in haar eigen behoeften te voorzien en belastingen te betalen, dat er geen risico zou zijn dat ze zich zou nestelen in een marginale en/of uitkeringspositie en dat dit ook zou blijken uit de realiteit, dat ze volledig zou leven naar de in dit land geldende normen en dat ze er alles aan zou doen om te functioneren in het Belgische leefmodel) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 1 maart 2016 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

Zij dient vergezeld te worden door:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene beweert sinds juli 2011 in België te verblijven. Haar paspoort bevat echter een uitreisstempel uit België d.d. 21.06.2014. Betrokkene toont niet aan wanneer ze is teruggekomen naar België. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen niet overschreden heeft."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van de redelijke termijn hetgeen een beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt:

Het komt inderdaad uit de tekst van artikel 9bis van de Verblijfswet naar voren dat de vreemdeling buitengewone omstandigheden dient voor te leggen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling een vast verblijf heeft.

Verzoekster stelde dat zij door haar echtgenoot verlaten werd en dat zij zich in Spanje zonder enig bestaansmiddel bevond en geen andere mogelijkheid had dan naar België te komen waar zij door haar zuster Mina wordt opgevangen.

De bestreden beslissing meent dat er geen objectieve elementen zijn die dit zou staven. Een "loutere verklaring" zou niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist over het bestaan van buitengewone omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Uiteraard dient voor de ontvankelijkheid, ni. het aantonen van buitengewone omstandigheden, gekeken te worden naar de omstandigheid waarin verzoekster zich bevindt op het moment van de beslissing over de aanvraag.

Het is van belang dat verzoekster in concreto kan aantonen wat haar kan rechtvaardigen de aanvraag tot humanitaire regularisatie in België te kunnen indienen.

Een buitengewone omstandigheid kan niet worden beschouwd als overmacht, doch betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561, TVR 2003, N° 4).

Het is bovendien geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is en dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk gerepatriëerd kan worden (R.v.St. 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001, N° 115).

In casu werd de aanvraag ingediend op 30.09.2014 en werd pas meer dan anderhalf jaar later een beslissing genomen, waarbij slechts wordt gesproken over het gegeven dat de beweringen niet afdoende gestaafd worden. Verzoekster stelt aldus vast dat de door verzoekster aangehaalde elementen wel van die aard kunnen zijn dat deze een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te doen, uitmaken, doch dat deze 'beweringen' niet zouden worden gestaafd door bewijs.

De concrete feiten in onderhavig geval maken het voor verzoekster wel degelijk bijzonder moeilijk om terug te keren naar haar land van herkomst of Spanje.

Verzoekster verblijft vanaf 2011 op het Belgisch grondgebied. Verzoekster kan wegens haar langdurig verblijf in België en het ontbreken van enige band met haar herkomstland en Spanje niet terugkeren naar haar herkomstland, ook niet tijdelijk.

Verzoekster heeft geen enkele opvang in haar land van herkomst. Zij is daarentegen duurzaam verankerd in België waar verzoekster haar volledige privé- en sociaal leven heeft uitgebouwd, hetgeen ook blijkt uit haar aanvraag op datum van 30.09.2014 nopens de gegrondheid.

Verzoekster heeft dan ook geen enkele band meer met haar thuisland. Zij leeft in België en gelet op het feit dat ze door haar echtgenoot, dhr. (...), verlaten is, heeft zij noch opvang in haar land van herkomst, noch opvang in Spanje.

Zij heeft slechts haar zus Mina, dewelke haar dan ook heeft opgevangen en ondersteund. Haar zus, H. M. (...), is al meer dan 10 jaar in België en heeft de Belgische nationaliteit verworven. Het feit dat enkel de voornaam gegeven wordt, is uiteraard geen critérium nu haar zus de zelfde achternaam heeft als verzoekster.

Gedurende haar langdurig verblijf in België heeft verzoekster zich geïntegreerd: zij heeft hier een volledige kennissenkring uitgebouwd, haar zoontje (...) loopt hier al gedurende lange tijd school en zij is ook werkbereid.

Het is aldus wel degelijk duidelijk dat het voor verzoekster, dewelke sinds 2011 in België verblijft, bijzonder moeilijk is voor verzoekster om met haar zoon die in België naar school gaat en zich eveneens gesetteld heeft, de aanvraag in haar land van herkomst of in Spanje te doen.

Het is dan ook menonwaardig verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst waar zij geen enkele bestaansreden heeft en waar zij geen menswaardig leven kan leiden.

Verzoekster toont aldus wel aan dat het onmogelijk, minsten bijzonder moeilijk is, om de aanvraag tot humanitaire regularisatie in haar land van herkomst of Spanje in te dienen.

Daarenboven heeft verzoekster meermaals achter haar verblijfsaanvraag geïnformeerd. Meer dan anderhalf jaar later komt uiteindelijk de beslissing nadat het dossier eindelijk als dringend werd aanzien. Het is onredelijk dat verwerende partij zo lang heeft stilgezeten om een beslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Men had verzoekster steeds om verdere informatie kunnen verzoeken.

Verzoekster had daarenboven de zorg om haar zoontje die momenteel in België is ingeburgerd.

Er ligt dan ook een schending van het beginsel van het behoorlijk bestuur voor, met name schending van de redelijke termijn waarbinnen een aanvraag dient te worden bekeken."

2.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Ook waar de verzoekende partij louter de elementen die zij in haar aanvraag heeft aangehaald herhaalt, toont zij niet aan dat de elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag en dat de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of foutief zijn.

2.4. Verzoekende partij blijft hameren op het argument dat haar man haar heeft verlaten en dat het haar om die reden moeilijk is terug te keren naar Spanje of naar haar land van herkomst. Evenwel weerlegt ze hiermee niet de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Echter, het administratief dossier bevat geen objectieve elementen die deze bewering ondersteunen. Bij een administratieve controle d.d. 17.09.2011 door de verkeerspolitie, werd het hele gezin samen aangetroffen. Bij deze controle leggen betrokkenen een voorlopige huurovereenkomst voor, op hun beider naam, voor een appartement in de (...) te 2020 Antwerpen, geldig voor drie jaar en opgesteld op 01.07.2010.*

Bovendien vermeldt het paspoort van betrokkene, dat werd uitgegeven door het Marokkaanse consulaat te Brussel, op datum van 23.01.2012, als adres eveneens de (...) te 2020 Antwerpen. We stellen dus vast dat op basis van de informatie beschikbaar in het administratief dossier, dat betrokkenen samen naar België zijn gekomen en ook in België een gezinscel vormden. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voor dat deze vaststelling zou kunnen tegenspreken. Het blijft bij de loutere verklaring dat haar man haar verlaten heeft. Betrokkene legt geen enkel stuk voor ter staving van deze bewering. Een loutere verklaring kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering van betrokkene dat zij in Spanje geen bestaansmiddelen meer had en hier in België wordt opgevangen door haar zus, stellen we vast dat het hier weerom gaat om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enige vorm van bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.” Waar verzoekende partij zich blijft steunen op loutere beweringen, gaat zij voorbij aan de vaststellingen van de verwerende partij die gebaseerd zijn op objectieve vaststellingen en die de beweringen van verzoekende partij onderuit halen. Zo weerlegt verzoekende partij op geen enkele wijze de vaststelling dat zij samen met haar man een huurovereenkomst in België heeft ondertekend voor drie jaar en dat het paspoort van verzoekende partij dat op 23 januari 2012 werd uitgegeven dit gemeenschappelijk adres vermeldt zodat dient besloten te worden dat verzoekende partij samen met haar man naar België is gekomen. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen op geen enkele concrete wijze. Ook waar zij beweert geen bestaansmiddelen te hebben om terug te keren heeft de verwerende partij erop gewezen dat dit bij een loutere verklaring blijft en dat bovendien: *“betrokkene niet aan(toont) dat haar zus, bij wiens gratie zij tot op heden zou leven, niet kan instaan voor deze kosten. Volledigheidshalve merken we op dat het voorgelegde paspoort van betrokkene een uitreisstempel met het vliegtuig bevat en dit op datum van 21.06.2014. Het paspoort van haar zoon bevat naast dezelfde uitreisstempel ook een uitreisstempel met het vliegtuig op 09.05.2012. Dit toont aldus aan dat betrokkene wel degelijk over de financiële middelen beschikt om een vliegtuigticket te kopen. Bovendien dient betrokkene niet noodzakelijk terug te keren naar Marokko maar kan ze ook terugkeren naar Spanje waar ze over een legale verblijfstitel beschikt, die op datum van 06.02.2014 verlengd werd tot 05.02.2019. Het staat betrokkene tenslotte om voor haar terugreis een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”* Door te blijven hameren op haar financiële moeilijkheden, dit terwijl deze beweringen op verschillende wijzen door de verwerende partij worden weerlegd, toont de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid noch de incorrectheid van deze motieven aan. De Raad wijst erop dat verzoekende partij nalaat deze motieven met concrete argumenten te weerleggen.

2.5. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag nooit gesteld heeft dat haar langdurig verblijf in België, het gebrek aan banden met het herkomstland of Spanje en duurzame verankering in België haar zouden verhinderen terug te keren. Verzoekende partij kan zich thans ook niet dienstig op deze argumenten beroepen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen wanneer zij deze argumenten nooit als buitengewone omstandigheden in haar aanvraag te berde heeft gebracht.

Waar verzoekende partij voorts met haar betoog inzake haar gebrek aan opvang in Spanje of Marokko weerom in essentie wijst op de financiële belemmeringen verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat niet kan aangenomen worden dat financiële belemmeringen verzoekende partij verhinderen in het land van herkomst of Spanje de aanvraag in te dienen.

2.6. Voor zover verzoekende partij nog kritiek heeft op het feit dat verwerende partij de verwantschapsband tussen verzoekende partij en “haar zus” niet aanneemt, wijst de Raad erop dat blijkens de aanvraag verzoekende partij inderdaad enkel een voornaam heeft gegeven van een persoon die zij als haar zus bestempelt zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij op basis van dergelijke summiere gegevens besluit dat niet blijkt dat het hier om een zus gaat. Verzoekende partij weerlegt dit niet door thans ook een achternaam te voorzien in het verzoekschrift nu het haar toekwam op het moment van de aanvraag of alleszins voor het treffen van de bestreden beslissing de verwerende partij duidelijke en nuttige inlichtingen te verschaffen. Daarenboven bewijst het gegeven dat de persoon waarvan verzoekende partij stelt dat het haar zus is dezelfde achternaam draagt, nog niet dat het wel degelijk om haar zus zou gaan.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar haar integratie in België en meent dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen terug te keren.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt geoordeeld: *“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene werkwilleg zou, dat ze zou kunnen werken om in haar eigen behoeften te voorzien en belastingen te betalen, dat er geen risico zou zijn dat ze zich zou nestelen in een marginale en/of uitkeringspositie en dat dit ook zou blijken uit de realiteit, dat ze volledig zou leven naar de in dit land geldende normen en dat ze er alles aan zou doen om te functioneren in het Belgische leefmodel) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij duidelijk aangeeft waarom in casu de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden die verzoekende partij verhinderen de aanvraag in het herkomstland of elders in te dienen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Ook waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar kind in België school loopt, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing terzake: *“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in het land van verblijf (in casu Spanje) te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene enkel een schoolattest voorlegt voor het schooljaar 2013-2014. Betrokkene toont dus niet aan dat haar zoon tot op heden schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partij ontkent niet dat haar kind in het herkomstland of in Spanje kan schoollopen noch dat zij zich alhier in illegaal verblijf heeft genesteld en dat zij daardoor zelf de belangen van haar kind schendt. Evenmin weerlegt de verzoekende partij het motief dat niet blijkt dat haar kind heden nog school loopt in België.

In zoverre tenslotte dat de verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van het kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De persoonlijke appreciatie van verzoekende partij dat zij het menonwaardig vindt dat zij terug moet naar haar land van herkomst of Spanje kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen hinderpalen zijn die verzoekende partij verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland te doen. Verzoekende partij geeft met haar kritiek slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.8. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingen zaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn van één jaar en vijf maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.9. Het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 7 eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het motiveringsbeginsel:

Uiteenzetting:

Bij de beslissing tot weigering van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

De reden hiertoe is dat verzoekster niet zou aantonen dat zij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zou hebben overschreden.

Door verzoekster werd echter wel degelijk haar paspoort ingeleverd om aan te tonen wanneer zij uit België vertrokken is en terug is binnengekomen. Verzoekster heeft aldus aan haar bewijsplicht voldaan. Het is aan de verwerende partij om aan te tonen dat het geleverde bewijs niet afdoende is of niet strookt met de werkelijkheid.

In dat opzicht schendt het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 7 eerste lid 2° Vreemdelingenwet en eveneens het motiveringsbeginsel.”

2.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

2.12. In de mate dat verzoekende partij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Zoals de verwerende partij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd heeft blijkt uit het paspoort van verzoekende partij dat zij op 21 juni 2014 België is uitgereisd. Het paspoort bevat evenwel geen inreisstempel. Het is inderdaad niet duidelijk wanneer verzoekende partij precies terug België is binnengekomen maar dat verzoekende partij nadien echter opnieuw België is binnengekomen blijkt wel onomstotelijk uit haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 september 2014. Verzoekende partij toont niet aan dat zij na deze datum het grondgebied van België heeft verlaten, zodat op het ogenblik van het treffen van het bestreden bevel op 1 maart 2016, verzoekende partij niet het bewijs geleverd heeft dat zij de termijn van negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen niet overschreden heeft. Immers komt het aan de verzoekende partij, luidens artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet toe het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Zoals duidelijk blijkt, slaagt verzoekende partij evenwel niet in deze bewijsvoering. Door louter te verwijzen naar haar paspoort ondergraaft de verzoekende partij deze vaststellingen niet.

2.13. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel, genomen uit de schending van artikel 39/82 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uiteenzetting:

Verzoekster vraagt tevens ook de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster zou bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een ernstig te herstellen moeilijk nadeel oplopen.

Verzoekster heeft noch in Spanje noch in Marokko nog een familie- of gezinsleven.

Verzoekster kwam naar België nadat haar echtgenote haar verlaten had en zij met een kind alleen op straat kwam te staan zonder bestaansmiddelen. Haar zus, die alhier de Belgische nationaliteit heeft, ving verzoekster en haar zoontje op met de hoop op een betere, en vooral veilige, toekomst.

Het zoontje van verzoekster loopt hier school.

Verzoekster kan omwille van deze reden niet terugkeren naar zijn herkomstland.

Een terugkeer naar het herkomstland is absoluut onmogelijk: niet enkel zijn er financiële belemmeringen maar verzoekster kan er ook niet rekenen op opvang.

Verzoekster zou dus wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen indien zij wordt uitgewezen.

Verzoekster vraagt dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten te willen schorsen."

2.15. Zoals blijkt uit het inhoudelijk betoog in het derde middel ontwikkeld, gaat het hier geenszins om een middel dat ontwikkeld werd in het kader van de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, maar gaat het om de vordering tot schorsing die verzoekende partij tesamen met het beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld. Nu de verzoekende partij geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden heeft aangevoerd, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wordt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER